

Forsørgere og til mellem 28 og 36 Timer for Forsørgere. Om *Udgiftsfordelingen* bestemte Lovforslaget, at de enkelte Kommuner og Refusionsforbundet skulde bære hver 20 pCt. af Udgifterne til Arbejdsløse, Staten samtlige Restudgifter.

Folketingsudvalgets Flertal (Regeringspartierne), som i den i Fjor afgivne Betænkning af 7. Maj gjorde Rede for sin Stilling til Lovforslaget og for de Forsøg, der var gjort paa at komme Mindretallet i Møde (Aarbog 1934—35, Side 389), indstillede Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Venstre-Mindretallet udviklede de samme Synspunkter og stillede i Hovedsagen de samme Ændringsforslag, som Mindretallet havde fremført i nævnte Betænkning af 7. Maj 1935. I saa Henseende henvises til Aarbogen 1934—35, Side 390, og her skal kun meddeles et kort Resumé. Det forekom Mindretallet urimeligt, at Rigsdagen skulde stille til fri Raadighed for Ministeren et meget stort Antal Millioner uden at have nogen som helst Indflydelse paa, til hvilke Arbejder og under hvilke Betingelser disse Penge blev anvendt, og Mindretallet stillede derfor Ændringsforslag om, at de ikke kunde anvendes, uden at *Rigsdagens Finansudvalg* gav *Samtykke* dertil. — Dernæst mente Mindretallet, at Arbejder af den her omhandlede Karakter skulde være et Middel til at forsørge de arbejdsløse paa en for dem selv og Samfundet bedre Maade, end den rene Understøttelse var i Stand til, og at *Vederlaget* følgelig maatte sættes i Forhold til den Understøttelse, som vedkommende eller andre arbejdsløse kunde opnaa, naar intet Arbejde var at faa. Mindretallet udtrykte dette Synspunkt i et Ændringsforslag, hvorefter der pr. Arbejdsdag à 8 Timer skulde ydes Arbejderne et Vederlag, der laa 20 pCt. over den forsikringsmæssige Understøttelse (for ikke-forsikrede: 20 pCt. over den forsikringsmæssige Understøttelse i Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse). Meningsforskellen paa dette Punkt havde været Hovedaarsagen til, at Mindretallet ikke havde kunnet forhandle sig til Rette med Regeringspartierne om et Resultat, idet Mindretallet havde hævdet, at Fastsættelse af Lønsatser, som laa betydeligt over, hvad der kunde gives for tilsvarende Arbejdsydelser i store Dele af det private Erhvervsliv, ikke vilde føre til en Formindskelse af Arbejdsløsheden, men til en Flytning af Arbejdskraft fra de private Erhverv over til disse meget urentable Arbejder, og derigennem vilde øge Vanskelighederne baade for de private Erhverv og Samfundet. — Endvidere holdt Mindretallet paa, at det klart og bestemt maatte siges, at *Nægtelse af at modtage anvist Arbejde* efter denne Lov vilde